

Той се загледа надолу към синкавата примрежена равнина.

— Пък онова куче, Казака, с глад иска да го лови!.. Нека той го лови — какво ни бъркат нас тука?.. Те затуй му и плащат!.. Ама само да се мерне тоз сиромаш насам, не в участока, ами самин ще му покажа скритите пътечки, че и хляб билия ще му дам!.. Джебчия бил, думат!.. Брей!.. Голямо чудо!.. Обрал там някой си думбазин, дето сто пъти повече обира сиромашта! Ами онзи не го пипват, защото е хитър, и знае — и закон и основание... Оправа човешка!.. — повтори той и плю настрана.

По шосето запухтя елегантна кола, зави към върха и изчезна, като остави само меко, затихващо бръмчене. Лукан я проследи с поглед.

— Курдовия дангалак пак зашета насам. . . Свят! Нали ти казвам: някой се бъхти, бъхти, пари за един впрегатен кон не може да събере, като бай Асена, пък тоз хубостник деня и нощя вози с автомобил си женски. . . Баща му има бирена фабрика в града. Син му не е прост да работи я? . . Едър един, млад мъж, има-няма трийсет години, гърба му широк —